Ходіть до мене ви, прибиті горем,
Нещасні діти праці і недолі,
Яким розлився в серці смуток морем,
А в чорні руки в'їлися мозолі.
Я рани ваші орошу сльозами,
Як миром з дивних цвітів чудодійних,
І заколишу теплими словами
Жорстокі змори смутків безнадійних.
Ходіть до мене: я від жалю млію,
Як бачу ваші очі, повні болю,
І серце хоче влити в них надію
І записати заповіт на долю.